

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1893. ΑΡΙΘ. 310

Βυνδρ. έτης. έν 'Ελλάδι Δρ. 1:
'Εξωτερικῶ φρ. 2.

ΑΙΕΡΟΘΥΝΑΙΣ

'Εν ὀψ' Σταδίου ἀριθ. 26.

Εἰς οὐδένα, πλην τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκλητικῆς.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΗΡΩΕΣ

(Διὰ τὴν Ἑσθ. τῶν Παίδων.)

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ὑπὸ Ζ,

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

«—Πού εἶνε ἡ μητέρα μου ;—» ἦτο ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ Γιαννάκη εὐθύς ὡς εἶδε τὴν εὐεργετιὰ του.

«—Ἡ μητέρα σου, παιδί μου, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πόλι, καὶ ὑπάγει μακρότερα ἀκόμη— εἰς ἓνα μέρος πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἐσὺ τώρα θὰ μένης μαζί μου, καὶ ἂν ἦσαι φρόνιμος θὰ πᾶς καὶ σὺ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὅπου εἶνε, καὶ θὰ τὴν ἴδῃς. Ὡστε μὴ στενοχωρηθῆσαι τώρα, ἀλλὰ ἔλα νὰ με βοηθήσῃς ν' ἀνάψω φωτιά, νὰ μαγειρέψω, νὰ φάμε. Θὰ εἶσαι πεινασμένος,—εἰ ;— Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐσπευδε τῆδε κάκειδε καταγνομένη εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ δείπνου, ἵνα ἀποφύγῃ πᾶσαν περαιτέρω ἐρώτησιν τοῦ παιδός, ὅστις τὴν ἠκολούθει αὐτομάτως, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Μετὰ τὸ δείπνον ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐξέδυσε καὶ κατέκλινε τὸ παιδίον, ἀλλ' ὁ Γιαννάκης δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῆ, καὶ ἔκειτο σὺννοος, σκεπτόμενος πῶς νὰ κατορθώσῃ νὰ εἴρῃ τὴν μητέρα του.—Ἡ δὲ ἀπόφασίς του ἦτο τὴν ἐπαύριον νὰ πορευθῆ εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἀδειαν ἀπὸ τὴν καλὴν γειτονίσσαν, ἥτις βεβαίως θὰ τὸν ἐμπόδιζε. Μὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀπεκοιμήθη, ὅτε δ' ἐξύπνισεν ἦτον ἡμέρα, ἡ γειτῶν δὲν εἵχαινετο πουθενά' βέβαια θὰ ἐξῆλθεν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ πλύνῃ κατὰ τὸ σὺννοος. Ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρῃ λοιπόν, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἐλευθερίας του, ὁ Γιάννης ἐνεδύθη ἐσπευόμενος, καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Καραγκόζην διωσθῆναι πρὸς τὴν ἀγορᾶν εἰς τὴν πόλιν λεωφόρον, χωρὶς νὰ συναντήσῃ ψυχὴν.

Ἦτον ὁδὸς μακρὰ καὶ εὐθεῖα, ἐσκιάζετο δὲ ἑκατέρωθεν ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς λευκῶν, κλαδευ-

μένων μετὰ γεωμετρικῆς συμμετρίας. Τῷ ἐφάνη ἀπέραντος, καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως δὲν φθάσῃ ποτὲ εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους διέκρινε τὰς καπνοδόχους καὶ τὰς στέγας τῶν πρώτων οἰκῶν, μετ' ὀλίγον δὲ αἱ λευκαὶ ἔδωκαν τόπον εἰς οἰκίας ἀραιὰς μὲν κατ' ἀρχάς, ἔπειτα ὅμως πυκνῶς συνωστιζομένης εἰς δύο γραμμάς, ὑψηλάς, ὦ ! παραπολὺ ὑψηλάς, καὶ μὲ ἀναριθμήτα παράθυρα !

Εὐρίσκετο ἦδη ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ὀλίγον παρέκει ἐβυθίζετο εἰς ἀληθῆ δαιδαλον οἰκῶν, ὁδῶν καὶ μικρῶν πλατειῶν, διασταυρουμένων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Δὲν ἤξευρε ποίαν νὰ ἦναι μακρότερον ἀκόμη ἡ μήτηρ του, ἠκολούθησε αὐτομάτως τὸ ἀνθρώπινον ρεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπλήρου τὰς ὁδοὺς κατὰ τὴν πρωϊνὴν ταύτην ὥραν. Οὐδεὶς εἶδιδε προσοχὴν εἰς αὐτόν, καθεὶς ἐσπευδεν εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ ὁ Γιαννάκης ἐδάδιζε μόνος, σφίγγων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Καραγκόζην καὶ μετανοῶν σχεδὸν ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν φιλόξενον στέγην τῆς ἀγαθῆς γειτόνος. Ἐπὶ πολλὰς ὥρας περιεπλανᾶτο τοιοῦτοτρόπως καὶ ἦτο κατάκοπος, οἱ πόδες του ἠμιπαραγωμένοι, ὁ δὲ στομαχὸς κενός. Εὐρίσκετο ἦδη εἰς τὴν πτωχοτέραν συνοικίαν τῆς πόλεως, καὶ ἐδάδιζεν ἀσκόπως καὶ ἀπελπισ, ὅτε παρήρσεν ἀριθμὸν γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, ἐπίσης ῥακενδύτων καὶ ἑλεεινῶν ὡς καὶ αὐτός, οἵτινες διευθύνοντο ἐσπευσμένως πρὸς τι σημεῖον. Ὁ Γιαννάκης τοὺς ἠκολούθησε, καὶ ἐστάθη μετ' αὐτῶν εἰς τὴν αὐλόθυραν ὑψηλοῦ ἀδοδετωμένου κτηρίου, μὲ πολλὰ πολλὰ παράθυρα, καὶ μὲ αὐλὴν πολὺ μεγάλην, ὅπου περιεβέγοντο στρατιῶται ἦτο στρατῶν. Ὡ, πόσον ἐχάρη ὅταν εἶδε τοὺς στρατιώτας. Τοὺς ἠγάπα πολὺ καὶ τοὺς ἐθαύμαζεν ὁσάκις ἐτύχχανε νὰ ἴδῃ τινὰς, πολλὰκις δὲ τοὺς εἶχεν ἰδεῖ διερχομένους τὸ προάστειον ὅπου ἡ μήτηρ του ἐπλανε, καὶ οὐδέποτε ἔλειψε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸν διάστημα βαδίζων ἐμμέτρως πρὸς τὴν μουσικὴν, καὶ θαυμάζων τὰς ἐρυθρὰς τῶν περισκέλιδας καὶ

τὰς σταδούσας λόγχας των. Ἐκ τῆς χαρᾶς, ἦν ἠσθάνετο τώρα ἐλπιόμηνεν ὅτι ἐκρύωνε καὶ ἐπέινα. Ἐνῶ δὲ ἴστατο ἐκθαμβὸς παρατηρῶν τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ περιφερομένους στρατιώτας, εἶδε παράδοξόν τι θέαμα.

Ἐκ τοῦ βάθους τῆς αὐλῆς ἤρχοντο δύο στρατιῶται κρατοῦντες ἀναμεταξὺ των μέγαν λέβητα καὶ διευθυνόμενοι πρὸς τὴν αὐλόθυραν. Πλησίων των ἑβάδιζε τρίτος στρατιώτης, γεροντότερος καὶ σοβαρωτέρου ὕφους, βαδίζων μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, καὶ τὴν καπνοσύριγγα μεταξὺ τῶν ὀδόντων. Εἶχε χρυσᾶς λωρίδας εἰς τὸ μανίκι του καὶ ὠμίλει μὲ φωνὴν τραχείαν, ἀνάμεσα δὲ τοῦ στρογγύλου ἐρυθροῦ προσώπου εἶχε εὐμάδι μακρᾶς πληγῆς, καὶ τοῦτο τῷ εἶδεν ὕψος ἐπιδάπτικόν. Ἄλλ' ὁ Γιαννάκις ὅστις τὸν παρετήρει μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἐμάντευσεν ὅτι εἶχε καλὴν καρδίαν, καὶ ὅτι ὁ ὠραῖος μάλ्लωτος κατὰμαυρος κύων, ὅστις τὸν ἠκολούθει, ἦτο φίλος του.

Ὅταν ἐφθασαν πρὸ τῆς αὐλόθυρας οἱ στρατιῶται, κατέβησαν τὸν λέβητα, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐπιλοχίου ἤρχισαν νὰ μοιράζωσι τὸν ἀχνίζοντα ζωμὸν εἰς τοὺς πτωχοὺς των πελάτας, οἵτινες ἔτεινον ἄλλος μὲν γαβάθαν, ἄλλος δὲ σκουτέλαν, καὶ λαβόντες τὴν μερίδα των ἀπευθόροντο ἄλιγον παρέκει καὶ τὴν κατεβρόχθιζον ἀπλήστως.

Καθ' ὅλην τὴν διανομὴν ὁ Γιαννάκις δὲν εἶχεν ὀφθαλμὸν εἰμὴ διὰ τὸν ἐπιλοχίαν καὶ τὸν κύνα του, καὶ εἰς τὸ τέλος, ὅταν αὐτὸς ἐμεινεν ἀνευ μερίδος, δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ ὅ,τι ἦτο περίεργον νὰ λέγεται Φουγάσδος ὁ στρατιώτης αὐτός, καὶ Μπαρμποῦτος ὁ κύων του.

Αἰφνης ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ ἐπιλοχίου :

«— Αἰ! σὺ μικρὲ! — Μὲ τί θὰ φᾶς, δὲν μου λές; Ἡ μῆπιωσ ἔχεις σκοπὸ νὰ γλύψῃς τὴν τσουκάλια δὲν τὸν Μπαρμποῦτο ἐδῶ; Ἐχεις γαβάθα, κοῦπα, — τίποτε ἐπὶ τέλους; »

«— Ὅχι, κύριε Φουγάσδε,» ἀπεκρίθη δειλῶς ὁ Γιαννάκις.

«— Στάσου λοιπόν, θὰ ἦναι καμμία σκουτέλα ἀδειανὴ εἰς καμμίαν μεριά.»

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ ἐπιλοχίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν στρατῶνα, καὶ πάλιν ἐξῆλθε βαστάζων μεγάλην χύτραν ἐκ καθωτέρου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψε καλὴν μερίδα ζωμοῦ.

«— Ἐμπρός! ῥόφησέ το, καὶ πρόσδεχε μὴ πέσης μέδα καὶ πνιγῆς! »

Ὁ Γιαννάκις ἔρριψε πρῶτον βλέμμα εὐγνωμοσύνης εἰς τὸν νέον του εὐεργέτην, καὶ δευτέρον βλέμμα ἐπιθυμίας ἐπὶ τοῦ ἀχνίζοντος ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἤρχισεν εὐθύς νὰ ροφᾷ ἀκορέστως, ἐνῶ ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἴστατο καὶ τὸν παρετήρει μὲ τὴν καπνοσύριγγά του μεταξὺ τῶν ὀδόντων του καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθὲν του.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΥΙΑ Η ΑΡΑΧΝΟΦΑΓΟΣ

Ἡ περίεργος ὄντως αὕτη μυῖα δὲν εἶναι ἐκτακτός τις ἀνακάλυψις τῶν φυσιοδιφῶν τῆς Εὐρώπης, οὐδὲ κάτοικος τῆς Κεϋλάνης μόνον, ὡς

τοῦτο ἐν προείνω τινι φύλλῳ τῆς « Ἀκροπόλεως » ἐγράφη. Παρ' ἡμῖν εἶναι κοινοτάτη καὶ ἀπαντᾷ καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν Ἑλλάδα. Εἶνε μὲν ὁμοία μὲ τὸ σχῆμα τῆς ἐν Κεϋλάνῃ βιούσης, ἧτοι ὁμοιάζει πρὸς λεπτόσφρον σφήκα' διαφέρει ὅμως ἐκείνης κατὰ τὸ χρῶμα, ὅπερ εἶναι βαθυκίτρινον μετὰ μελαίνων στιγμάτων. Κατασκευάζει τὴν φωλεὰν αὐτῆς ἐντὸς φυσικοῦ πηλοῦ καὶ εἰς μέρη ἀπόκρυφα. Ἐξέρχεται δὲ εἰς ἄγραν ἰδίως τὴν πρῶϊαν καὶ ἐκλέγει κατ' ἐξοχὴν τὰς μεγάλας καὶ παχείας ἀράχνας τὰς πλεκούσας τὰ δίκτυα αὐτῶν ἐπὶ τῶν δένδρων. Συλλαμβάνει αὐτάς μετὰ μεγάλης ἐπιτηδεϊότητος καὶ ἀφοῦ παραλύσει αὐτάς διὰ ναρκωτικοῦ τινος ἰοῦ ἐκκρινόμενου ἐξ ἰδίων ἀδένων τοῦ στόματος, φέρει εἰς τὴν φωλεὰν αὐτῆς, ἐνθα μέλλουσι νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς τροφήν τῶν νεογνῶν αὐτῆς.

Ἡμέραν τινα συνίθη νὰ παραστῶμεν αὐτόπαι μάρτυρες τοιαύτης ἐνεργείας. Ἦτο θέρος περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου, ὅτε καθήμενοι εἰς τὸ προαύλιον ἐξοχικῆς οἰκίας, εἶδομεν πίπτον πρὸ ἡμῶν ὡσεὶ διπλοῦν τὴν ἔντομον. Ἐκ περιεργείας λοιπὸν κινούμενοι πλησιάζομεν αὐτὸ ἑλαφρῶς καὶ ἐκπληκτοὶ παρατηροῦμεν ὅτι μυῖα εἶχε συλλάβει ἀράχνην! Ὅποια ἀντίθεσις! Πρὸς στιγμὴν διστάζομεν ὑποθετόντες τὸ ἐναντίον, ἀκριβεστέρα ὅμως παρατήρησις πείθει ἡμᾶς περὶ τῆς ἀληθείας ταύτης. Ἐπαμείναμεν τότε παρακολουθοῦντες πάσας αὐτῆς τὰς κινήσεις. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν φοβηθεῖσα ἡ μυῖα ἐκ τῆς παρουσίας ἡμῶν ἀφῆκε τὴν λείαν αὐτῆς καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνθαρρυνθεῖσα, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἐπιφυλακτικότητος, μετ' ἧς προσεβίναμεν, ἐπανέρχεται, συλλαμβάνει αὐτὴν καταλλήλως καὶ τὴν μεταφέρει κάτωθι φυσικῆς τινος ἐκ πηλοῦ προεξοχῆς ἐνθα ἐγκαταλείψασα αὐτὴν φέρεται ἐπὶ τινα ὀπὴν καὶ ἐξαφανίζεται. Ἦτο ἡ φωλεὰ αὐτῆς, εἰς ἣν μετέβαινε φαίνεται, ἵνα προπαρασκευάσει τὸ πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς λείας αὐτῆς μέρος. Μετ' ὀλίγον ἐμφανίζεται ἐκ νέου καὶ ἀναζητεῖ τὴν ἀράχνην, ἀλλ' ἡμῖς κρυφίως ἀφαιρούμεν αὐτὴν. Οὕτω δὲ, ματαίως ἐπιμένει ἐρευνῶσα πῆριξ τοῦ μέρους ἐνθα ἀφῆκεν αὐτὴν, ἀλλ' οὐδὲν ἀνευρίσκει καὶ φαίνεται ἀπελπισθεῖσα, διότι τρέχει βιαίως πανταχόσε πῆριξ, ἀνεγείρει ξηρὰ φύλλα, καθαρίζει τὰς πτέρυγας, τὰς κεράς, ἀλλ' εἰς μάτην, ἡ ἀράχνη ἀπόλωτο δι' αὐτὴν. Τέλος μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ ταλαιπωρησῶμεν αὐτὴν ἐπὶ πλέον, προσάγομεν τὴν ἀράχνην, ἣν ἰδοῦσα ἡ μυῖα, ὡς μαινομένη ἐπιπίπτει, ἀρπάζει αὐτὴν διὰ τὸν ὀδόντων καὶ καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, ἵνα μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὴν φω-

λεάν. Δυστυχώς ἡ μεταφορὰ καθίσταται ἀδύνατος, διότι τὸ βῆρος τῆς ἀράχνης εἶναι μείζον τοῦ τῆς μίας, ἐπομένως μόλις φέρει αὐτὴν κάτωθι τῆς ἐκ πηλοῦ προεξοχῆς, ἐνθα ἡ φωλεὰ, καταλισθαίνει τῶν ὀδόντων αὐτῆς ἢ ἀράχνη καὶ πίπτει. Τὸ τοιοῦτον ἐπαναλαμβάνεται πολλάκις, μέχρις οὗ, βαρυνθέντες νὰ βλέπωμεν αὐτὴν οὕτω τειρομένην, παρέσχομεν χεῖρα βοηθείας καὶ οὕτω ἐπιτυγχάνεται ὁ σκοπὸς αὐτῆς. Ἡ περιέργεια ὁμως ὄθει ἡμᾶς νὰ προβῶμεν καὶ ἐτι περαιτέρω, εἰς τὴν καταστροφὴν δηλονότι τῆς φωλεᾶς, ἵνα ἴδωμεν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἐπισκεπτόμεθα σκέψις συνεκράτησεν ἡμᾶς καὶ ἠνάγκασε νὰ ἀφήσωμεν αὐτὴν ἡσυχον καὶ ν' ἀποχωρήσωμεν.

Τοιαύτη ἡ παρατήρησις ἡμῶν περὶ τῆς ἀραχνοφάγου μίας. Καὶ περὶ πολλῶν δὲ ἄλλων ἐντόμων, ἐρπετῶν, ζῶων κλπ. ἱκανὰ παρατηρήσαντες δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι,

Α, Σπέρλας.

ΜΥΛΑΤΟΦΟΡΟΣ ΦΥΛΛΟΝ

(Ἰδὲ προηγούμε. φύλλον)

Τρόπος τοῦ φονεῦναι τὰς φώκας καὶ προετοιμαζέειν τὰ δέρματα αὐτῶν πρὸς κατεργασίαν τῶν διεφθερῶν.

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον περιεγράφη ὁ τρόπος, καθ' ὃν αἱ φώκαι συναγελάζονται εἰς τὰ ἀρκτικά μέρη πρὸς γέννησιν τῶν νεογνῶν των. Ἐλέχθη δὲ, ὅτι αἱ ὠρίμου ἡλικίας διανέμονται μεταξύ τῶν ταύρων ἐκάστης ἀγέλης καὶ ἀποτελοῦσι τὸ ἰδιαίτερον ἐκάστου χαρμίσιον. Αἱ νεώτεροι, ἄρρενες καὶ θήλειαι ἐπιτρέπονται νὰ κατοικῶσιν ὀπισθεν τῶν χαρμιῶν τούτων κατὰ χιλιάδες.

Ἀφοῦ δὲ τοποθετηθῶσι τοιοῦτοτρόπως, ἄρχεται τὸ κυνήγιον αὐτῶν ὡς ἑξῆς.

Ὄρισμένος ἀριθμὸς ἀνθρώπων κρατούντων διάφορα ἀντικείμενα, ὡς λ. χ. ὀμπρέλας, κρόταλα καὶ ἄλλα τινά, εἰσέρχονται μεταξύ τῆς κατοικίας τῶν νεωτέρων τούτων φωκῶν καὶ τῶν χαρμιῶν καὶ διὰ φωνῶν καὶ κρότων ἀναγκάζουν αὐτὰς νὰ πορευθῶσιν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῶν σφαγίων, ἅτινα πολλάκις ἀπέχουσι ἀπὸ τῆς παραλίας 5—6 μίλια. (Ἰδὲ εἰκόνα προηγούμε. φύλλου).

Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην οἱ κυνηγοὶ δὲν ἔχουσι καμμίαν δυσκολίαν, διότι αἱ φάλαιναι εὐκόλως δδηγοῦνται. Ἡ μόνη δυσκολία τὴν ὁποίαν ἀπαντῶσιν, ἕως οὗ φέρουσι αὐτὰς εἰς τὸν τόπον τῶν σφαγίων, προέρχεται ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς κινήσεως αὐτῶν, ἣτις εἶναι

κοπιώδης καὶ θερμαίνει πολὺ τὰ ζῶα—ἡ δὲ ὑπερβάλλουσα θερμότης τοῦ σώματος βλέπτει τὰ δέρματα αὐτῶν. Ὅθεν κατὰ διαστήματα ἀναγκάζονται νὰ σταματήσουσι, δίδοντες οὕτω εἰς τὰς φώκας καιρὸν ν' ἀναπαυθῶσι καὶ νὰ δροσιοθῶσιν, ἀεριζόμενοι διὰ τῶν ὀπισθίων πτερυγίων των. Ἀφοῦ δὲ ἀνακουφισθῶσι ἀρκετὰ, ἐξακολουθοῦσι πάλιν τὴν ὁδοπορίαν των, μέχρις οὗ φθάσουσι εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς.

Ἐκεῖ φθάσαντες, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν μελώντων νὰ φονεύσουσι αὐτὰς διατάττει τοὺς ὑπ' αὐτὸν νὰ χωρίσῃ ἕκαστος ἐκ τῆς ὄλης ἀγέλης, ἣτις πολλάκις ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας φωκῶν, 50—100. Τούτου γενομένου ἕκαστος αὐτῶν εἰσέρχεται εἰς τὰς οὕτω πω ἀποχωρισθείσας καὶ ἐκλέξας τὴν καταλληλοτέραν διὰ τὸ δέρμα τῆς, κτυπᾷ αὐτὴν κατὰ κεφαλῆς διὰ ροπαλοῦ καὶ ἐξαπλώνει αὐτὴν κατὰ γῆς, οὕτω δ' ἐξακολουθεῖ νὰ πράττη ἕως οὗ φονεύσῃ τὰς ἐχούσας τὸ καλλίτερον δέρμα, τὰς δὲ λοιπὰς ἀφίνει νὰ ἀπέλθουσι ἡσυχως εἰς τὰ κατοικητήρια αὐτῶν.

Μετά τοῦτο πρὶν ἢ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ζάλης, εἰς τὴν ὁποίαν περιήλθον διὰ τοῦ κτυπήματος τοῦ ροπαλοῦ, ὁ κυνηγὸς ἐμπήγει μάχαιραν εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίας τοῦ ζώου, ἵνα ἐξοχθῇ ἐντελῶς τὸ αἷμα, ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ σώματος, ἰδίως ἐκ τοῦ δέρματος, διότι τοῦτο βλέπτει τὴν ποιότητά του, ἐάν μείνῃ ἐν αὐτῷ, καὶ οὕτως ἀποτελεῖται ἡ σφαγή.

Μετά τοῦτο ἄρχεται ἡ ἐκδορά, ἣτις γίνεται μεθ' ἑαυτοῦ ταχύτητα καὶ ἐπιτηδεϊότητα, διότι δὲν ἀπαιτοῦνται εἰμὴ 3 λεπτά τῆς ὥρας πρὸς ἐκδορὰν ἐκάστου ζώου, τῶσον δὲ καλῶς ἐκτελεῖται ἡ ἐργασία αὕτη, καὶ τῶσον ἀκριβῶς ἀποχωρίζεται τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πτερυγίων ἀπὸ τοῦ λοιποῦ δέρματος, ὥστε μόνον τὸ περὶ τοὺς μύστακας τοῦ ζώου ἀφίνεται ἀγδαρτον.

Τῆς ἐκδορᾶς περατωθείσης, τὰ δέρματα ἀλατίζονται καὶ στεγνόνονται καὶ ἀνά δύο δύο μετὰ τὰς τρίχας ἐξωθεν δένονται εἰς δέματα καὶ ἀποστέλλονται εἰς Λονδίνον, τὴν κυρίαν ἀγορὰν τῶν διεφθερῶν τούτων ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἐκεῖ εἰς ἐπὶ τούτῳ ἐργοστάσιον κατεργάζονται διὰ ποικίλων τρόπων ὁμοίως ἕως οὗ κατασταθῶσι μηλωταί, καὶ τότε ἀποστέλλονται εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς πόλεως, καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀγορὰς τοῦ κόσμου. Εἶναι μόναι αὗται αἱ πολυτιμώτεροι καὶ αἱ ὠραιότεροι μηλωταί τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο με

δλην τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν δαπάνην, ἣ ὁποία ἀπαιτεῖται πρὸς ἐπεξεργασίαν αὐτῶν, ἀποφέρουσιν ὁμοῦ μεγάλα κέρδη εἰς τοὺς ἐνασχολουμένους εἰς τὸ ἐμπόριον αὐτῶν. Τέσων δὲ σπουδαίων κατήντησε τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐμπορίου, ὥστε αἱ κυβερνήσεις τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας, ἐν ταῖς κτήσεις τῶν ὁποίων γίνεται ἡ ἀλιεία τῶν φωκῶν τούτων, ἐθέτισαν νόμους, δι' ὧν προστατεύονται τὰ ζῶα ταῦτα ἀπὸ τυχαίας καταστροφῆς, μὴ ἐπιτρέποντες τὴν ἀλιείαν τῶν εἰμῆ τῶν νεωτέρων—καὶ τοῦτο οὐχὶ πάντοτε, ἀλλ' εἰς ὠρισμένην ὥραν τοῦ ἔτους, ὅπως γίνεται καὶ εἰς τὸ κυνήγιον τῶν πτηνῶν καὶ τῶν χερσαίων ζῶων.

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας

Ἡ Αὐτοκράτειρα Δάγμαρ εἶναι νεωτέρα ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως ἡμῶν καὶ τῆς Ἀλεξάνδρας, Πριγκιπέσσης τῆς Οὐαλλίας. Ἄν καὶ εἰσέτι ἦναι ἐν τῇ νεότητι τῆς, ἔχει δοκιμάσει πολλὰς πικρίας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου τῆς.

Ὅτε ἦτο ἀκόμη πολὺ νέα, εἶχεν ἀρραβωνισθῆ τὸν τότε διάδοχον τῆς Ρωσίας Νικόλαον, ἀδελφὸν τοῦ νῦν Αὐτοκράτορος. Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπάλαμον μετ' ἀλλήλων ἀστεϊζόμενοι μίαν ἡμέραν, ὅτε ἀκουσίως ὁ Ἀλέξανδρος ἐκτύπησε τὸν ἀδελφόν του τόσον καιρίως, ὥστε μετὰ τινὰς ἑβδομάδας ἀπέθανεν ὁ Νικόλαος, ἐν Νισε τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας τῇ 24 Ἀπριλίου 1865. Ὀλίγον προτοῦ ἐκπνεύσῃ, καλέσας τὸν

ἀδελφόν του Ἀλέξανδρον καὶ τὴν μνηστὴν του, εἶπε: «Σοὶ παραδίδω, φιλῆτατε Ἀλέξανδρε, τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου τῆς Ρωσίας, καὶ τὴν μνηστὴν μου, ἢν ἐπιθυμῶ νὰ νυμφευθῆς μετὰ τὸν θάνατόν μου.» Καὶ πράγματι μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους ὁ νέος Τσάρεβιτς ἐνυμφεύθη τὴν Δάγμαρ, ἥτις νῦν ἡναγκάσθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ μεταβαπτισθῆ εἰς Μαρίαν Θεοδόροβναν (ἥτοι θυγατέρα Φρειδερίκου). Οὕτω πρὶν ἢ ἀνέλθῃ τὸν θρόνον εἶχε δοκιμάσει θλίψιν ἐν τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ μνηστοῦ τῆς, ὃν περιπαθῶς ἠγάπα.

Καὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐγενεεν Αὐτοκράτειρα, βεβαίως δὲν ἀπέλαυσε πολλῆς ἡσυχίας ἢ εἰρήνης, ἀλλ' ὄμοῦ μὲ τὸν κλεινὸν σύζυγόν τῆς ὑποφέρει καθ' ἑκάστην μυστίους φόβους περὶ συννομοσίων καὶ ἀπειλῶν κατὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τε καὶ ἐαυτῆς. Ὁ δὲ Τσάρος, ὅστις ὡς γνωστὸν ἔχει καὶ τὰς δεισιδαιμονίας του, ἔχει δεισιδαιμόνα πε-

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Δάγμαρ

ποίθσιν εἰς τὴν παρουσίαν τῆς συζύγου του· πολλάκις λέγει ὅτι ἐνόσφ εἶνε πλῆσιον τῆς δὲν φοβεῖται τὰ ὄσα τεκταίνουσι οἱ Μηδενισταὶ διὰ καὶ τὸ ἀνδρόγυνον τοῦτο εἶνε ἀχώριστον εἰς ὅλα τὰ ταξείδια καὶ τὰς κινήσεις των.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἐνόσφεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ καθῆκόν τῆς καὶ λησμονήσασα ὅτι ἦτο ξένη, ἐζήτησε νὰ ἀφομοιωθῆ ὅσον τὸ δυνατόν μὲ τὸν λαόν, εἰς οὗ τὸν θρόνον

είχε κληθῆ νὰ καθῆση. Τόσον δὲ καλῶς ἐξετέλεσε τὸ καθῆκόν της, ὥστε κατ' αὐτῆς οὐδέποτε ἀγέρθη μίσος ἢ κακολογία. Εἶναι καλὴ μητέρα, πιστὴ σύζυγος καὶ ἐνθερμὸς προστάτις παντὸς καλοῦ καὶ ἐλεήμονος ἔργου. Πολλάκις ἐπισκέπτεται τὰ δημόσια σχολεῖα καὶ ἀποτείνει ἐρωτήσεις εἰς τὰς μαθητριάς. Ἐν γένει, θεωρεῖται ὑπὸ ὄλων τῶν πασχόντων καὶ τεθλιμμένων ὡς προστάτις, εἰς ἣν οὐδεὶς μάλιστα ἀποτείνεται ἀκόμη καὶ διὰ τοῦς λεπρούς ἐν τῇ ἀχανεῖ Σιδηρίᾳ πολλάκις ἐζήτησε νὰ εὕρη θεραπείαν ἢ ἀνακούφισιν.

Ἡ παρούσα εἰκὼν παριστᾷ τὴν Αὐτοκράτειραν φερουσάν τὴν ἐγγύριον ἐνδυμασίαν τῶν Ρωσσιδῶν.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

Ἡ Βασίλισσα Μαργαρίτα τῆς Ἰταλίας φημιζέται διὰ τὴν ὠραιότητά της. Εἶναι πρώτη ἐξαδέλφη τοῦ συζύγου της, ἅτε οὖσα θυγάτηρ τοῦ Δουκὸς τῆς Γενούης, ἀδελφοῦ τοῦ Βικτωρὸς Ἑμμανουήλ. Ἐνυμφεύθη τὸν Οὐμβέρτου τὸ 1868, ὁ δὲ πρωτότοκος υἱὸς τῶν ὁ Δουξ τῆς Νεαπόλεως ἐγεννήθη τὸ 1870 ἐν Νεαπόλει.

Ἡ Μαργαρίτα ἀγαπᾷται ἐνθέρμως ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ λαοῦ, εἶναι δὲ γυνὴ μεγάλης νοημοσύνης καὶ λεπτότητος. Ἡ μήτηρ της, ἦτις ἦτο Γερμανὶς, τὴν ἀνέθρεψε καὶ τὴν ἐξεκαίδευσε πολὺ καλλίτερον τῶν συνηθῶν Ἰταλίδων, ἀκόμη καὶ τῆς μεγίστης ἀριστοκρατίας. Ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχει, ἀγαπᾷ ὑπερβολικῶς τὴν πολυτέλειαν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της, καὶ ἐξοδεύει ἀπίστευτα ποσὰ εἰς ὠραίας καὶ θαυνηφᾶς ἐνδυμασίας. Ἐπίσης εἶναι πάντοτε καταφορτωμένη μὲ μαργαρίτας καὶ ἄλλους λίθους τιμίους, εἰς βαθμὸν ὑπερβολικόν.

Η ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΑΣ ΓΕΦΥΡΑ

Τὸ ζήτημα τῆς μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας συγκοινωνίας διὰ μίσου σιδηροδρόμου, ἀσχολεῖ πρὸ ἐτῶν τοὺς διασηωτέρους μηχανικοὺς τῶν δύο τούτων ἔθνων. Διάφορα μέρη ἐκπενήθησαν πρὸς ἐπιτεῦξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ὡς λ. χ. δι' ὑποβρυχίου γραμμῆς, ἀλλ' ὅλα τὰ σχέδια ταῦτα παρουσιάζουσιν ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, καὶ φαίνεται ὅτι ἡ προτιμῆσις θὰ δοθῆ εἰς γέφυραν, ἣτις νὰ συνδέη τὰς δύο παραλίαις κατὰ τὸ στενωτέρον μέρος τῆς Μάγχης, ἦτοι διάστημα 34 χιλιομέτρων καὶ 350 μέτρων, κατ' εὐθείαν γραμμῆν.

Ἐἰς τὸ μέρος τοῦτο, ὁ βυθὸς τῆς θαλάσσης παρουσιάζει ἐπιφάνειαν στερεάν ἐκ τιτανώδους βράχου, ἐντελὸς δὲ ὀμαλῆς, ὡς ἐκ τῆς ὁρμῆς μεθ' ἧς τὸ ἐνταῦθα σχηματιζόμενον ρεῦμα σαφῶς τὸ ἔδαφος μὴ ἀφίθουε ἄμμον, οὕτε θαλασσινὰ φυτὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του. Ἡ ταχύτης τοῦ ρεύματος ἐνταῦθα δὲν εἶνε ὀλιγωτέραν 5—6 μέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

Ἡ μεγίστη δυσκολία ἦτις ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου, εἶνε τὸ ζήτημα τῶν θεμελιῶν ἅτινα ἀφίλουσι νὰ ἔχωσι 51-58 μέτρων βάθος, νὰ ἴναι δὲ τοιοῦτοτρόπως διευθετημένα, ὥστε νὰ παρουσιάζωσιν ἕσον τὸ δυνατόν ὀλιγωτέραν ἐπιφάνειαν εἰς τὴν ὁρμῆν τῶν ρευμάτων. Τὸ σύνολον τῆς γέφυρας θὰ διασταυροῦ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ ἢ ἐκ τῆς Βορείου θαλάσσης προερχομένων ρευμάτων, κρίκει ἀρὰ ἐκάστη στοιβάς, ἕκαστος ἐκ τῶν ὑποβασταζόντων τὴν γέφυραν κίονων, νὰ κείνται παραλλήλως πρὸς τὸ ρεῦμα, ἵνα ἡ ἀντίστασις ἐλαττωθῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Πρόκειται ὡς ἐκ τούτου, νὰ δοθῆ

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἰταλίας Μαργαρίτα

εἰς τοὺς κίονας τούτους σχῆμα ὄχι κυλίνδρου, ἀλλ' ἐπιμήκου ἐλλειψοειδοῦς, οὕτως θ' μέγας ἀδῶν νὰ ἔχη τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ὡς καὶ τὸ ρεῦμα, τὸ σχηματιζόμενον ὄχι μόνον κατὰ τὰς μεγάλας τρικυμῶας, ἀλλὰ καὶ ἐν καιρῷ γαλήνης.

Ἄλλὰ πῶς, εἰς τοιοῦτον βάθος, θὰ τεθῶσι τὰ θεμέλια ταῦτα; Ἐυνήθως, εἰς τοιαῦτα ὑποβρυχία ἔργα, ὅταν πρόκειται νὰ τεθῶσι λ. χ. αἱ βάσεις μίως προκυματίας, μὲ ἄλλους λόγους, προκειμένου περὶ βάθους μικροῦ ἢ μετρίου, γίνεται χρῆσις μεταλλικῶν κυλίνδρων εἰς διαμερίσματα. Ἄφου καταβιασθῶσι μέχρι τοῦ πυθμένος, κενεῦνται τοῦ εἰσρεύσαντος ὕδατος δι' ἀδρανικῶν μηχανῶν, καὶ πληροῦνται ἄερος, εἰς τρέκον ὥστε οἱ ἐργάται νὰ δύνανται νὰ κατέλθωσι μέχρι τοῦ

βυθού, και να κτίσωνι τὰ θεμέλια, προχωρούντες βαθμῶδες πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν, ἤτοι ἀπὸ τὰ κατώτερα διαμερίσματα τοῦ κυλίνδρου μέχρι τῶν ἀνωτέρων. Ἄλλὰ τὸ μέγα βάθος τῆς θαλάσσης μεταξύ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος τούτου, διότι ἡ ἀτμοσφαιρική πίεσις εἶνε τοσαύτη, ὥστε οὐδεὶς θὰ δύναται νὰ ἀνθήξῃ. Τῶ ὄντι, ἐνῶ μόλις $2\frac{1}{2}$ —3 ἀτμοσφαιρῶν πίεσιν δύναται νὰ ὑποφέρωσιν οἱ ἰσχυρότεροι δάται, θὰ εἶχον 5—6 ἀτμοσφαιρῶν πίεσιν ὑπὸ τὴν Μάγην, πρῶγμα ὑπὲρ τὰς ἀνθρωπίνας δυνάμεις.

Διάφορα ἐπρωτάθησαν μῆσα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυσκολίας ταύτης, οὕτω λ. χ. ἀντὶ ἰργάται νὰ κατέρχωνται εἰς τοὺς κυλίνδρους, νὰ χυθῆ ἔντος αὐτῶν ἄσβεστος καὶ λίθοι, οἵτινες πίπτοντες ἀπὸ ὕψος 60 μέτρων νὰ συμπιγνῶνται εἰς στερεὰν μάζαν. Ἡ τελευταία ὁμως καὶ ἐντελεστάτη τροποποίησις εἶνε ἡ ἐξῆς. Πλωταὶ μηχαναὶ τετραγωνικοῦ σχήματος, ὑποβασταζόμεναι ὑπὸ τεσσάρων κοίλων κυλίνδρων δικην κοδῶν, θὰ μεταφέρονται πρὸς τὸ ὠρισμένον μέρος τοῦ πελάγους, ἐκεῖ δὲ θὰ στερεωθῶσι διὰ τεσσάρων στερεῶν κυλίνδρων καταβιβαζομένων μέχρι τοῦ βυθοῦ, καὶ συναρθροούμενων στερεῶς μετὰ τῶν κοίλων κυλίνδρων, προσέτι δὲ διὰ τεσσάρων πελωρίων ἀγκυρῶν ριθιθεῶν εἰς ἀπόστασιν 500 μέτρων. Οὕτω λοιπὸν μόνον ἡ τετράγωνος μηχανὴ ἐπιπλήθῃ, ὑποβασταζομένη κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας ὑπὸ τῶν κυλινδρῶν τῆς βάσεως, αἵτινες περιστοιχιζοῦσι τοιοιτοτρόπως εἰδός τι φρέατος ἐπιμηχοῦς μᾶλλον, ἢ κυλινδρικοῦ, ὃ χωρὸς οὗτος πράττειται νὰ συμπληρωθῆ διὰ λίθων τῆς γεφύρας. Ἡ χριστικὴ ὕλη θὰ καταβιβάζεται διὰ μηχανῶν εἰδικῶν μέχρι τοῦ πυθμένου. Πρῶτον θὰ τεθῆ ἐπὶ τοῦ βράχου περιφραγμα χαλύβδινον ἐνὸς μέτρου τὸ ὕψος, 300 δὲ τόνων βάρους, καὶ κατόπιν θὰ χυθῆ ἀμέσως ἐντὸς τοῦ ὑπ' αὐτοῦ περιστοιχιζομένου χώρου ἄσβεστος, ὅστις εἰσδύων εἰς ὅλα τὰ μεταξὺ τοῦ χάλυθος καὶ τοῦ βράχου κενά, καὶ συμπιγνόμενος στερεῶς θὰ σχηματίσῃ βάσιν ἰσόπεδον καὶ στερεάν, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ τεθῶσιν οἱ λίθοι. Ἐκαστος τῶν ὀγκωδῶν τούτων λίθων θὰ ἔχῃ μῆκος 7 μέτρων, πλάτος 5 μ. καὶ ὕψος 3 μ. σχῆμα δὲ σφηνοειδές, θὰ τεθῶσι δὲ εἰς τὴν περιφέρειαν εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐγγιζῶσιν ἀλλήλους διὰ τῆς βάσεως των, νὰ ἀπέχωσι δὲ πλαγίως καὶ κατὰ τὰς κορυφάς, οὕτω δὲ νὰ περιστοιχιζῶσιν ἄλλων, ὅστις θὰ συμπληρωθῆ διὰ μίγματος τοιμέντου καὶ ἄσβεστου.

Τὸ εἶχον τῆς ἐπιφανείας μέρος τῆς κατασκευῆς δὲν θὰ παρουσιάσῃ σημαντικὰς δυσκολίας. Τὸ σχῆμα τῆς γεφύρας θὰ ἴηαι οὕτως εἰπεῖν πυραμῆς, ἥς ἡ βάσις θὰ εἰσίδεται καὶ θὰ φέρῃ τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἐπὶ σιδηρῶν κίονων θὰ ἀπέχῃ δὲ 60 μέτρα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Οὕτω τὰ μεγαλειότερα πλοῖα, καὶ ἐν καιρῷ μεγίστης τρικυμίας θὰ διέρχωνται ἀκωλύτως ὑπ' αὐτῆν.

Ἴνα δὲ μὴ προκρούσῃ τὰ πλοῖα ἐπὶ τῶν θεμελιῶν τῆς γεφύρας ἐν καιρῷ νυκτός ἢ ὀμίχλης, ἐκάστη βάσις θὰ φέρῃ ἑκατέρωθεν τρία ἰσχυρὰ ἤλεκτρικὰ φῶτα καὶ διάφορα σημεῖα, διὰ μέσου τῶν ὁποίων θὰ γνωρίζωσιν οἱ πλοίαργοι ἀκριβῶς εἰς ποῖον μέρος τοῦ στενοῦ εὐρίσκονται. Ἐν καιρῷ δὲ πυκνῆς ὀμίχλης, σύριγγες τοποθετημένοις εἰς δεδομένας ἀποστάσεις θὰ εἰδοποιῶσι τὰ πλοῖα ὅτι προσεγγίζουσιν εἰς τὴν γέφυραν. Πρὸς τοῦτους θὰ εὐρίσκωνται ῥυμουκὰ πλοῖα ἠγκυροβολημένα συνεχῶς εἰς διάφορα μέρη τῆς γεφύρας, ἅτινα θὰ τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐχόντων ἀνάγκην συνδρομῆς πλοίων.

Πολλὰς ἀκόμη εὐκολίας θὰ παρέχῃ τὸ νέον τοῦτο σύστημα συγκοινωνίας μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἄλλ' ὃ χωρὸς δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶμεν περὶ σσότερον περατοῦντες δὲ τὴν σύντομον ταύτην περιγραφήν, εὐχόμεθα νὰ πραγματοποιηθῆ ὅσον τάχιστα τὸ σχέδιον τῆς νέας ταύτης γεφύρας.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Εἰς τὰς 13 Ἰουνίου 1622 ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ Π', πολιορκῶν τὴν μικρὰν πόλιν τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου, ἔστειλε τὴν σύζυγόν του Ἄνναν τῆς Αὐστρίας νὰ τὸν περιμένῃ εἰς Τουλούζην. Ἡ νεαρὰ βασίλισσα ἦτο τότε μόλις εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους· ὅταν δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Καπιτώλιον τῆς Τουλούζης, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ κατοικήσῃ, τόσο μελαγχολικαί, σκυθρωπαὶ καὶ φύραξαι ἦσαν αἱ μεγάλαι αἰθούσαι, ὥστε ἡ Ἄννα ἠσθάθη ὑπερβολικὴν λύπην καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της.

Ἡ Δόνα Στεφανία, ἡ μόνη ἐκ τῶν Ἰσπανιδῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀρίσει πλησίον της, ἐπλησίασε τὴν στιγμὴν ἐκείνην διὰ νὰ ἀναγγείλῃ ὅτι εἶχον φθάσει τὰ ἐπιπλα τοῦ ἑκατέρωθεν θαλάμου καὶ κοιτῶνος τῆς βασιλίσσης, φερόμενα ἐπὶ ἡμιόνων. Ἀμέσως οἱ ὑπῆρται τῆ ὁδηγία τῆς Στεφανίας ἐτακτοποίησαν τὸν παλαιὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἰσαύρου· ἔστρωσαν μεταξὺ χροσσοῦφαντα εἰς τὰς ἔδρας, καὶ πολυτελῆς ἐφάπλωμα εἰς τὴν μεγάλην κλινὴν· ἔθεσαν πανταχοῦ προσκέφαλα μὲ ζωηροῦς γεωματισμοὺς καὶ μὲ κροσσοὺς ὀλοχρῶσους· ἐκρέμασαν μεγίστους τάπητας εἰς τοὺς τοίχους, διὰ νὰ καλύβουν τὴν γυμνότητά των, ἰδίως δὲ παρὰ τὴν κλινὴν ἀνήρτησαν παραπέτασμα πλουτίως ζωγραφισμένον ὑπὸ τοῦ Σίμωνος Βουέ, ζωγράφου τοῦ βασιλέως.

Ἀφοῦ τοιοιτοτρόπως θάλαμος μετεμορφώθη, ἡ Στεφανία ἠναψε πῦρ εἰς τὴν πλατεῖαν ἐστίαν καὶ μετ' ὀλίγον τὸ πρόσωπον τῆς Ἄννας ἔγεινε φαιδρὸν εἰς τὴν ἀνταύγειαν τῆς ὠραίας πυρᾶς. Ἡ Ἄννα ἦτο εἰς τὴν εὐτυχῆ ἐκείνην ἡλικίαν, ὅπου ἡ λύπη καὶ ἡ θλίψις εἶναι παροδικά, ὡς τὰ νέφη ἅτινα διαβαίνουν εἰς τὸ στερέωμα καὶ σκεπάζουν αὐτὸ πρὸς ὥραν.

Δὲν εἶχε ζῆσει εὐτυχῶς εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν της, ἦτο ὁμως πάντοτε χαριεσσα πρὸς ὄλους. Καθῆσασα λοιπὸν ἡ βασίλισσα ἐδεξέθη τὰς κυρίας τῆς καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὴν σύζυγον τοῦ στρατάρχου Δε Λουίν.

— Τώρα ἰ εἶπεν ἡ Ἄννα τῆς Αὐστρίας εἰς τὰς περιστοιχιούσας αὐτὴν, ὡς σκεφθῶμεν πῶς νὰ διασκεδάσωμεν ὀλίγον εἰς Τουλούζην. Ἄλλ' ὡς ἀρχίσαμεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Φέρε μου τὴν σοκολάταν μου, καλὴ μου Στεφανία, εἶπεν ἀποτεινομένη εἰς τὴν Ἰσπανίδα ἀκόλουθόν της.

Ἡ Δόνα Στεφανία ἐγένετο ἄφαντος, ἵνα φέρῃ εἰς τὴν βασίλισσαν τὸ ἀγαπητόν της ποτόν.

Ἡ Ἄννα ἐλάμβανε καθ' ἡμέραν τρία ἢ τέσσαρα ποτήρια σοκολάτας ἀλλὰ τὰ ἐλάμβανε σχεδὸν μυστικῶς, ἐπειδὴ ὁ Λουδοβίκος δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν ὁσμὴν. Τώρα ἀφοῦ ἦτο ἀπὸν ἐσκέπτετο ν' ἀποζημιωθῆ, διὰ τὴν στενοχωρίαν της.

Ἡ Δόνα Στεφανία ἦλθε μετ' ὀλίγον μὲ πρόσωπον κατηφές.

— Τί εἶναι; ἀνεφώνησεν ἡ βασίλισσα;

— Ἄ / Κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ἰσπανίς· ἡ ἡμίονος ἦτις

έφεραν τὴν σοκολάταν τῆς Μεγαλειότητός σας ἐκίνηγη διερχομένη τὸν ποταμὸν.

Τὸ ὄυσάρεστον τοῦτο πιεζόμενον ἐλόπησε τὴν Ἄνναν ἀρκετὰ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκριθῆ εἰμὴ ἐν ᾧ ἰελαίας ἀπελπίσας.

— Καθόλου σοκολάταν, εἶπε μετὰ τινος στιγμάς αὐτὸ θὰ ἦναι βάσανον ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; ἄς μάθωμεν νὰ ὑπομένωμεν.

Τὸ ἀγαπητὸν ποτὸν τῆς βασιλείσης ἀντικατεστάθη δι' ἄλλων ὠραίων πραγμάτων ἐν τούτοις ἐν καὶ ἐξαίρετα, δὲν ἀνεπλήρωσαν τὸ εἰς τοὺς Ἴσπανοὺς ἀγαπητὸν ποτὸν τῆς σοκολάτας.

Τὸ νὰ λαμβάνη κολλάκις τῆς ἡμέρας τὸ ποτὸν τοῦτο ἦτο μίᾳ διασκέδασις εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὠραίας βασιλείσης, εἰδὼτε ἡ Ἄννα μὴ ἔχουσα κατὰ ὀλίγην παιδείαν δὲν ἀνεγίνωσκε καὶ δὲν εἰργάζετο ποτέ. Ἡ ζωὴ τῆς παρήρχετο εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀργίαν, καὶ εἰς τὰς διασκέδασις ἄστειναις, τῇ παρεῖχον οἱ περιστοιχοῦντες αὐτῇ. Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ ἐξηγήσωμεν δεῖ αἱ γυναικες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν πεκαυδευμένα, πολὺ καὶ μάλιστα σοφά. Οὕτως λ. χ. ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων ἡ μήτηρ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ II' ἦτο πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ ἐργατικὴ. Ἐκτὸς τῆς ταπητουργίας τὴν ὅποιαν ἐκέντα μὲ μεγάλην τέχνην, ἐξωγράφιζε ἐπίσης πολὺ καλῶς. Ἀναφέρουσα τὴν εἰκόνα τῆς τὴν ὅποιαν ἐξωγράφιζε μόνη τῆς, καὶ ἔπειτα ἐχάραξεν ἐπὶ ζύλου, καὶ τὴν ἔκαμε δῶρον εἰς τὸν Φίλιππον τῆς Καμπανίας.

Ἡ νύμφη τῆς ὁμοῦ δὲν τῇ ὠμοίαζεν οὐδὼς εἰς τὰ προτερήματα ταῦτα.

Ἡ Δόνα Στεφανία, ἦτις ἀνέθρεψε τὴν Ἄνναν, τὴν ἠγάπα μὲ στοργὴν ζωηρὰν καὶ περιπαθῆ. Ἡ ἰδέα δεῖ ἡ βασίλισσα θὰ ἐστρεφετο τὴν σοκολάταν τῆς, τὴν ἔκαμα νὰ πλανᾶται εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Τουλεύθης εἰς ἀναζητήσιν σοκολάτας, ἀλλ' ἀνεζητεῖ ματαίως.

Ἡ μῦθα τῆς σοκολάτας δὲν ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν Γαλλίαν· μάλιστα ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἔπινεν ἡ βασίλισσα, ἤρχετο ἐξ Ἴσπανίας.

Τέλος ἡ Δόνα Στεφανία ἐξῆτε ἀγγελιαφόρον νὰ εἰσέλθῃ εἰς Παρίσιους νὰ φέρῃ σοκολάταν τῆς βασιλείσης, ὅτε διερχομένη μίαν ὁδὸν μαύρην, βαρβαρῶδη καὶ ἀπόκεντρον εἶδεν εἰς ἐν ζαχαροπλαστεῖον γλύκισμά τι μὲ φαῖον χρῶμα, τὸ ὅποιον τὴν ἔκαμνε νὰ κραυγάζῃ ἐκ χαρᾶς.

— Τί εἶναι αὐτὸ, ἠρώτησεν εἰσερχομένη βιαίως εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, καὶ δεκνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου τὸ γλύκισμα.

— Τοῦτο εἶπεν ὁ ζαχαροπλάστης διὰ περιφρονητικοῦ τρόπου, εἶναι γλύκισμα μὲ ἰσπανικὴν κρέμαν.

— Μὲ σοκολάτα; εἶπεν ἡ Δόνα Στεφανία.

— Μάλιστα ἡ ἀπεκρίθη ὁ ζαχαροπλάστης.

— Καὶ ἔχεις σοκολάτην σὺ;

— Μόνον κακάον.

— Ἄλλὰ γνωρίζεις νὰ κατασκευάσῃς σοκολάταν;

— Μάλιστα, ἔμαθον εἰς τὴν Ἴσπανίαν ὅπου διήλθον

πέντε ἔτη εἰς ἐν ἐργαστήριον σοκολάτας.

— Τότε θὰ δυνήθῃς νὰ κάμῃς ὀλίγας πλάκας;

— Μάλιστα! ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν θὰ κάμω.

— Διατί; θὰ σὲ πληρώσω καλά.

— Διότι δὲν θέλω νὰ φανερώσω τὸ μυστικὸν τῆς

ἐργασίας.

— Ἄλλ' ἐὰν σοὶ ἔλεγον δεῖ ἡ σοκολάτα τὴν ὅποιαν

ζητῶ, εἶναι διὰ τὴν βασίλισσαν τῆς Γαλλίας;

— Καὶ ἐν ἦτο διὰ τὸν Ἅγιον Πατέρα (δηλ. τὸν

Πάπαν) θ' ἀπεκρινόμεν δεῖ δὲν θέλω νὰ κάμω σοκολάταν, ἐκτὸς ἐὰν μοὶ δοθῇ ἐν μονοπόλιον διὰ εἰκοσι ἔτη.

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ μονοπόλιον;

— Εἶναι ἄδεια ἀπὸ τὸν βασιλέα νὰ κάμω μόνος ἐγὼ ἐπὶ εἰκοσι ἔτη σοκολάτα.

— Μόνον αὐτὸ; θὰ τὸ λάβῃς αὐτὸ τὸ προνόμιον.

— Φέρε το πρώτον, καὶ ἀμέσως θὰ ἔχῃς εἰς ἀντάλλαγμα, δεῖν σοκολάταν ἐπιθυμοῦς.

Ἡ Δόνα Στεφανία πολὺ φαιδρὰ διεγῆθη εἰς τὴν βασίλισσαν δεῖ ἀνθρωπὸς τις γνωρίζων νὰ κατασκευάσῃ τὴν σοκολάταν, προσέφερετο νὰ τὸ κάμῃ, ἀλλ' δεῖ ἡθελεν ἐν μονοπόλιον διὰ εἰκοσι ἔτη. «Ἄς τοῦ τὸ δώσου ἀμέσως,» εἶπεν ἡ Ἄννα, «καὶ ἄς μοὶ κάμῃ σοκολάταν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον.»

Ἄλλ' ἡ στρατάρχης Δὲ Λουὶν ἐξηγήσας εἰς τὴν βασίλισσαν δεῖ ἐν τοιούτῳ προνόμιον δὲν ἦτο εὐκόλον πρᾶγμα νὰ δοθῇ. Θὰ τὸ ἐλάμβανεν εὐκόλως δεῖ ὁ σύζυγός τῆς Δὲ Λουὶν ἔζη, ἀλλ' εἶχεν ἀποθάνει πρὸ μηρῶν καὶ τὸν εἶχεν ἀντικαταστήσει ἄλλος Δουὲ μὲ τὸν ὅποιον δὲν εἶχε γνωρίζων.

Ἐν τούτοις θ' ἄλλ' ἔπαρνον ἐφθασεν ἐκ τοῦ Ἄγιου Ἀντωνίου ὅπου ἐγένετο ἡ κολλορκία καὶ ἐπέτοχε τὸ προνόμιον τοῦτο διὰ τὸν ζαχαροπλάστην Καλιὸ Καλιὸλ, εἰς τὸν ὅποιον ἔφερον τὴν εἰδήσιν.

Οὕτως ἀμέσως ἔκαμε σοκολάταν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ βασίλισσα εἶχεν δεῖν ἦβελς. Ὁ Καλιὸ Καλιὸλ ἔχων τὴν προστασίαν τῆς βασιλείσης κατασκεύασεν ἀμέσως καὶ ἔθεσεν εἰς πώλησιν σοκολάταν εἰς διάφορα ὄχθηα.

Ἡ ποικιλία αὐτῆς εἰδῶν εἰλκυσε τὸ πλῆθος καὶ μαυθάνοντες δεῖ ὁ Καλιὸ Καλιὸλ ἐπρωτατεύετο ὑπὸ τῆς βασιλείσης, καὶ δεῖ εἶχε μονοπόλιον τῆς σοκολάτας, ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ἀγοραστὰι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Γαλλίας καὶ οὕτως ταχέως ἔγινε πλούσιος. Τὸ ἔγγραφο τῆς παροχῆς τοῦ προνομίου δὲν ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου εἰμὴ τῷ 1669. Ἄλλ' θ' ὁὶς τοῦ Καλιὸλ ἐπέτοχε παρατάσιν ἄλλων εἰκοσι ἐτῶν διὰ τὴν κατασκευὴν. Ἐκτοσὲ τὸ ἐμπόριον τῆς σοκολάτας ἔλαβε μεγάλην ἐπέκτασιν μετὰ τοῦ καφέ.

Βλέπομεν λοιπὸν δεῖ, ἐὰν ἡ ἡμίονος ἡ φέρουσα τὴν σοκολάταν δὲν ἐκίνηγε, ἡ Γαλλία δὲν θὰ ἐπρωτιζέτο μὲ τὸ Ἴσπανικὸν τοῦτο ποτὸν. Μεγάλαι ἀποτελέσματα προέρχονται ἐνίοτε ἐκ μικρῶν αἰτιῶν.

Φωτεινὴ Μ. Ρεμακάκου.
(Μαθήτρια τῆς ἐν Τήνῳ Γαλλικῆς Σχολῆς τῶν Οὐραουλίνων.)

ΤΙ ΒΑΒΑΥΣΣΕΤΑΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ Θ ΘΕΟΣ

(Παροιμ. ΣΤ'. 16—20)

Ὅλας μισεῖ ὁ Κύριος τῶν πονηρῶν τὰς πράξεις κ' εἰς πλημμελήματα μικρὰ ὀργίζεται πολλάκις.

Πρὸ πάντων πλὴν βδελύσεται γλῶσσαν ψευδοῦ [καὶ χεῖρ,

ὑπερηφάνους ὀφθαλμοῦς καὶ χεῖρα ἥτις χύνει αἷμα ἀθῶον, τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου σφαιροῦσα

καρδίαν λογισμοῦς κακοῦς καὶ σκέψεις ἐννοοῦ- [σαν

Πόδας εἰς τὸ κακοποιεῖν ταχέως προχωροῦντας καὶ μάρτυρα ἐπίορκον, τὸ ψεύδος ὀμιλοῦντα

ὅπως ἐνοσηρὸν ἐριδας καὶ ταραχὰς ἐμβάλλῃ, ἐνθα ἀγάπην ἀδελφῶν εὐώδης ἀναθάλλει.

Μαραθῶν

Ι. Ν. Ζωγραφακῆς.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ, ΓΡΙΦΟΙ, ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ.

Αίνιγματα.

1.— "Ω Ι είδον άνδρα δυνατόν εις κίνδυνον έλθόντα,
Και εις άγριου τέρατος τους άδυχασ πεσόντα.
Κ' ευκλόωσ μόν ήδύνατο τό τέρας να φωνούση,
Πλήν την ίδιαν ύπαρξιν ήθελε καταστρέψη.
Είπέ μοι, εάν δύνασαι, ό δυστυχής τίς ήτο
Και υπό τίνος τέρατος δεινώς έπαπειλε ίτο;
'Εν Μαραθώνι, I. N. Z

2.— Μέτρον χωρησικόττος άρχαίον, φίλε, ήμην,
Και εις τό καταστήματα τό παλαιά έκέμην.
Τό δεύτερόν μου ήμισυ άν λάθης έν τώ άμα,
Θά ίδης πώς άποτελώ μονάχον μου πών πράγμα.
'Αν θέλης πάλιν κεφαλήν σ' έμένα να προσθέσης,
Μήκ' από μέ να διαθής ευκλόωσ θα μπορούσης.
'Ανει του τελευταίου μου δια όττα 'στην άράδα,
Και πάλιν τότε θα ίδης άρχαίαν 'στην 'Ελλάδα.
'Αν δ' ένα δώ και ένα κεί επιτηδεύς θέσης
τό ίδια μου γράμματα
Μηθ θαλασσία έκδρομή εύθύς θ' άποτελέσης,
χωρίς μεγάλα πράγματα.
'Αθήνησ, N. H. Μαρσίλλοσ.

Α'. 'Απλή 'Ακροστιχίς.

3.— Συνίσταται έξ έννέα λέξεων, τούτων ή μόν πρώτη είναι
τό όνομα πόλεωσ τινός της βορειου 'Ιταλίασ, ή δευ-
τέρα τό όνομα θρουσ τινός της Σπερσίας 'Ελλάδοσ, ή τρίτη
τό όνομα πολυκλαύστου τινός μητροσ, τής οποιασ οι θεοί
έφρονευσαν τό τέκνα της καυχήςεϊσης επί πολυτεκνία,
ή τετάρτη τό όνομα ήήσου τινός του άιγαίου Πελάγουσ,
ή πέμπτη τό όνομα ένός των άυτοκρατόρων της Κων-
σταντινουπόλεωσ, ή έκτη τό όνομα ένδόξου τινός Στρα-
τηγού των άρχαίων 'Ελλήνων, ή έβδομη τό όνομα βα-
σιλείσσης τινός σωσάσης τουσ 'Εβραίοουσ από σφαγήν, ή
όγδόη τό όνομα ρήτοροσ τινός άρχαίου των 'Αθηνών,
και ή ένάτη τό όνομα ιστορικού ποταμού της Μικράς
'Ασίας πλησίον πόλεωσ τινός ύποσάσης δεκαετή πολιορ-
κίαν υπό των άρχαίων ελλήνων.
Τά άρχικά γράμματα των ζητούμενων τούτων λέξεων λαμ-
βανόμενα άποτελοοσι τό όνομα άρχαίου βασιλέωσ των 'Α-
θηνών, επί των ήμερών του οποίου ήρξάτο ό Τρωϊκόσ πό-
λεμοσ.
'Αθήνησ, 'Αγγελοσ I. 'Ιατρίδης.

Β'. 'Απλή 'Ακροστιχίς.

4.— Συνίσταται εκ δύοεκα λέξεων. Τούτων ή μόν πρώτη
είναι τό όνομα του πρώτου βασιλέωσ των 'Ισραηλιτών,
ή δεύτερα όνομα άρχαίου έπικού ποιητού, ή τρίτη ό-
νομα μικράσ ένδόξου ήήσου της 'Ελλάδοσ, ή τετάρτη
όνομα πόλεωσ τινός της Θεσσαλίασ, ή πέμπτη όνομα του
ώραιότερου των πτηνών, ή έκτη όνομα ένός των δύο-
δεκα μηνών, ή έβδομη όνομα ήήσου τινός των Κυκλάδων,

ή όγδόη όνομα ένός των υιών του Νώε, ή έννάτη ό-
νομα του πρώτου φωνουθέντοσ υπό του άδελφού του, ή
δεκάτη τό όνομα ένός των Ευαγγελιστών, ή ένδεκάτη
έπισησ, και ή δωδεκάτη τό όνομα ήήσου τινός της Τουρ-
κίασ.

Τά άρχικά γράμματα των λέξεων τούτων λαμβανόμενα
άποτελοοσι τον τίτλον και τό όνομα ένός κυβερνώντοσ φι-
λανθρωπιστάτου άνακτοσ μεγάλης Αυτοκρατορίασ.
'Αθήνησ, Κωνσταντίνα Ρ. Κ.

Τετράμωνον.

5.— Να συμπληρωθή τό παρίν K . . .
τετράγωνον διά τούτων των Q . . .
λέξεων αϊτινες αναγινωσκόμεναί . . . M .
όριζοντίωσ ή καθέτωσ να δίδω- . . . S
σι τάσ αυτάσ λέξεισ.
'Εν Παιψίδι, E. I. 'Ασημάκης.

Λύσεισ των Αίνιγμάτων κ, τ, λ.

των έν τώ φύλλω του μηνόσ Αύγουστοσ 1893.

- 1.— 'Αρα—εία—'Δραβία. 5.— Νεωκόστωλ,
2.— Χρυσάλις (κουκούλιον) 'Ε—παμινώνδασ.
3.— Δάφνη—Δαφνί. 'Ρ—όδοσ,
4.— Σάρωμα—'Αρωμα Ω—κα,
N—ελοσ
6.— Α@—ερόπη
Γ—κίωνα
Λ—ευκάσ
Δ—ριάνδη
I—ταλία
Δ—χελώσ.

Αύται.

Νικόλασ H. Μαρσίλλοσ 1. 2. 3.-4. 5. 6. 'Αλέξανδροσ Για-
λουήσ 4. 4. Πετρούλα Σπετσιώτου 1. 4. 5. 6. Δημ. 'Ίω
'Ασημάκης 3. 4. 5. 6. Γ.Ζ. Τρακανίασ 2. 3. 4. 5. 6. 'Ιω.
Κωνσταντίνοσ εκ Σερρών 5. 'Αθ. Παντελίδησ εκ Σερρών 4.
Αϊωλόσ 4. 5. Σ. 'Αργαλείασ 5. 'Ιδομενεύσ Δ'. Ψύχασ 2.
3. 4. 5. 6. Γεώργιοσ Α. Πετρίδησ 3. 4. 5. 6. 'Αγγελοσ Ε.
'Αγγελίδησ 5. 6.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1. Υπό τίνος ισχυρού βασιλέωσ έπιμωρήθη ό 'Ιωσίασ, διότι
έζήτησε την βοήθειαν της Αίγυπτου;
2. Πώς ονομάζεται εις την 'Αποκάλυψιν ό άγγελοσ της
'Αβύσσου;
8. Τι λέγεται έν τή Γραφή πολυτεμότερον μύροσ και εκλε-
κότερον χρυσιου;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

— 'Εν τή 'Αποθήκη των 'Αγίων Γραφών ύπά-
χουσι σώματα του 'Αστέροσ της 'Ανατολίεσ, όλό-
κληροσ σειράι 'Εφημ. Παίδων και αι τρεις σειράι
των Παιδικών Διηγημάτων.

— Προσέτι λόγοι διά ιεροκήρυκασ και άλλα θρη-
σκευτικά και ήθικά φυλλάδια και διδλία.

= «'Ο Παππύ Τρέχασ» του Κοραή.

— 'Η Κυρά Καλή.

— Το Σπύλιον των ληστών. Διήγημα τερπνό-
τατοσ και διδακτικώτατοσ διά οικογενείασ με ει-
κόνασ τιμή μόνον μία δραχμή συμπεριλαμβανο-
μένων και των ταχυδρομικών.

— 'Ο Χρϊστοσ και τό παλαιόν όργανόν του.

Συνδρομή «Παιδικών Διηγημάτων» 8 κατ' έποσ, έν 'Ελλάδι 40 λεπτ. έν τώ 'Εξωτερικώ 60 Ασπ.

'Εν 'Αθήνασ εκ του Τυπογραφείου των καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΟΥ 1893—3595